

KLACHTNUMMER : 21.0383-S

DE KLACHTENCOMMISSIE VOOR GGZ NOORD-HOLLAND-NOORD
HEEFT HET VOLGENDE OVERWOGEN EN GEOORDEELD OMTRENT HET VERZOEK TOT VASTSTELLING VAN
EEN SCHADEVERGOEDING VAN:

A.,
wonende te B.,
hierna te noemen: klager

tegen

de instelling C.,
hierna te noemen: de instelling

1 VERLOOP PROCEDURE

- Op 3 november 2021 heeft klager een klachtenformulier ingediend, met klachten tegen D. en E., als psychiater respectievelijk arts werkzaam bij de instelling.
- Klager heeft tevens verzocht hem een schadevergoeding in verband met de schade die hij heeft geleden/het nadeel dat hij heeft ondervonden als gevolg van het handelen van de instelling toe te kennen.
- De klachtencommissie heeft de klachten op 10 november 2021 ter zitting behandeld.
- De klachtencommissie heeft op 17 november 2021 klachtonderdeel 3b (ingrijpmedicatie) gegrond verklaard en de klacht voor het overige ongegrond verklaard.
- F., de patiëntenvertrouwenspersoon (hierna: pvp) heeft namens klager binnen de daarvoor gestelde termijn een onderbouwing ingediend van het verzoek tot schadevergoeding (d.d. 23 november 2021).
- Ook binnen de daarvoor gestelde termijn is door de instelling op 30 november 2021 een reactie ingediend op het schadevergoedingsverzoek.

2 STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

2.1 STANDPUNTEN KLAGER EN VERWEERDER

Klager heeft overeenkomstig artikel 10:11, eerste lid, van de Wvvgz een schriftelijk en gemotiveerd verzoek tot schadevergoeding bij de commissie ingediend. Klager stelt dat hij als gevolg van het norm overtredend handelen (toediening van ingrijpmedicatie) immateriële schade heeft geleden die er niet was geweest als overeenkomstig de geldende normering was gehandeld. Hij verzoekt daarom om een vergoeding van de schade, door hem begroot op een bedrag van € 600,- (onder verwijzing naar het onderzoeksrapport van de Universiteit van Amsterdam, geactualiseerd in 2020, tot het forfaitair stelsel 2.0).

Van de zijde van de instelling is – kort gezegd – naar voren gebracht dat niet vaststaat dat er een causaal verband is tussen de schade die klager aangeeft te hebben geleden in de vorm van bijwerkingen en stress (als gevolg van de bedreigende sfeer en intimidatie) en de ingrijpmedicatie. Overigens, zo stelt de instelling, heeft zij geen objectieveerbare bijwerkingen kunnen waarnemen bij klager. Dit nu de toediening gelijk viel met de toediening van de depotmedicatie en de begeleiding richting de separeerruimte. Wanneer toch een schadevergoeding wordt toegekend, acht de instelling een schadevergoeding van € 50,- billijk.

3 OVERWEGINGEN EN BEOORDELING DOOR DE KLACHTENCOMMISSIE

De commissie heeft klachtonderdeel 3b (toediening van ingrijpmedicatie) van klager gegrond verklaard. Niet, dan wel onvoldoende is gebleken dat de separatie, de toediening van de dwangmedicatie (het depot), boven op de opname, onvoldoende waren om de noodsituatie waarvan sprake was af te wenden en dat aanvullend ingrijpmedicatie nodig was.

Gelet op dit oordeel dient nu beslist te worden op het verzoek van klager tot toekenning van een schadevergoeding.

Klager stelt immateriële schade te hebben geleden doordat hij twee tot drie dagen last heeft gehad van beperkt functioneren. Hij had het gevoel een klap op zijn kop te hebben gekregen en rond te hebben gelopen als een zombie. Hij was niet in staat om goed te redeneren of gewone gesprekken te voeren. Zijn concentratievermogen verminderde tot ongeveer 30% van zijn normale vermogen, waardoor hij niet meer voor zichzelf kon opkomen (onder meer tijdens het gesprek met de geneesheer-directeur). Verder was de spuit, aldus klager, in de bil vernederend en pijnlijk, welke klachten tezamen hebben geleid tot immateriële schade. Omdat het toedienen van medicatie een zeer ingrijpende vorm van verplichte zorg is, valt deze volgens klager onder de zwaardere categorie binnen het forfaitair stelsel 2.0. Aldus begroot klager zijn schade op € 600,- en hij verzoekt tot toekenning van dit bedrag, danwel een ander billijk bedrag.

De instelling is van mening dat de klachtencommissie een onjuiste interpretatie heeft gehanteerd van het begrip "ingrijpmedicatie". Klager heeft ingrijpmedicatie gekregen omdat deze direct ingrijpt in de situatie die is ontstaan. Deze medicatie valt wel onder de zorgmachtiging, en is niet verleend als "tijdelijk verplichte zorg in een noodsituatie" zoals door de klachtencommissie is aangenomen, aldus de instelling. Verder betwist de instelling dat de klachten zoals door klager zijn beschreven een rechtstreeks gevolg zijn geweest van de ingrijpmedicatie. Deze zijn niet objectief door de instelling waargenomen. En als er al bijwerkingen zouden zijn ontstaan, is onbekend of deze het gevolg zijn geweest van het depot of de ingrijpmedicatie omdat deze dezelfde mogelijke bijwerkingen kennen. Omdat de toediening van de ingrijpmedicatie gelijk viel met de toediening van de depotmedicatie en de begeleiding richting de separeerruimte, staat niet vast dat de schade die klager stelt te hebben geleden in de vorm van stress als gevolg van de bedreigende sfeer en intimidatie in causaal verband staat tot de ingrijpmedicatie.

Gelet op het voorgaande komt de klachtencommissie tot de volgende beslissing en overweegt daartoe als volgt.

In de schadevergoedingsprocedure gaat het om de beoordeling van een verzoek tot schadevergoeding na gegrondverklaring van een klacht(onderdeel) in de 'hoofdprocedure', niet om een hernieuwde beoordeling van de gegrondheid van het klachtonderdeel ten aanzien van de ingrijpmedicatie. De instelling voert een nieuw argument voor toediening van de ingrijpmedicatie aan, namelijk dat klager niet een week lang zonder werkzame medicatie zou kunnen in afwachting van de werking van het depot. Deze grondslag voor toediening van de ingrijpmedicatie is niet eerder door de instelling naar voren gebracht en blijkt noch uit het verweerschrift, noch uit de toelichting ter zitting, noch uit het EPD, zodat de klachtencommissie hiermee bij zijn beoordeling geen rekening heeft kunnen houden. Ten overvloede merkt de klachtencommissie nog op dat de instelling, wanneer bedoeld was de ingrijpmedicatie onder artikel 8:11 te laten vallen, klager op de gebruikelijke en voorgeschreven wijze hierover vooraf had kunnen en moeten informeren (via een zogenaamde artikel 8:9 brief).

Ten aanzien van het schadevergoedingsverzoek overweegt de klachtencommissie dat bij de beoordeling van een verzoek tot schadevergoeding, een causaal verband aanwezig dient te zijn

tussen de schending van de norm/de wettelijke voorschriften en de schade. Immers, de wet spreekt over een *schadevergoeding*. Wanneer een norm wordt overtreden/geschonden, maar geen sprake is van schade kan van een schadevergoeding geen sprake zijn.

In deze klachtprocedure is door klager gesteld dat hij immateriële schade heeft geleden en dat deze het gevolg is van de ingrijpmedicatie. De klachtencommissie overweegt hierover dat, anders dan de instelling betoogt, pijn op de injectieplek wel degelijk direct verband kan houden met de ingrijpmedicatie. Bij een depot kan verwacht worden dat de typische bijwerkingen die passen bij een antipsychoticum wat later optreden en langer aanhouden. Daarom is de klachtencommissie van oordeel dat het verband tussen de ingrijpmedicatie en de gestelde immateriële schade, gelet op de eisen die daaraan in de jurisprudentie worden gesteld, voldoende is komen vast te staan.

De klachtencommissie zal gezien het voorgaande een schadevergoeding naar billijkheid (artikel 10:11 lid 4 van de Wvvgz) vaststellen.

Klager begroot zijn schade op € 600,- op basis van het forfaitaire stelsel dat is ontwikkeld ter onderbouwing van Wvvgz schadevergoedingsverzoeken.

De instelling verzet zich tegen de toepassing van dit forfaitaire stelsel en stelt voor om – wanneer de klachtencommissie besluit een schadevergoeding of financiële tegemoetkoming toe te kennen – uit te gaan van een billijke vergoeding van € 50,-.

Zolang door de wetgever of de (hogere) rechtspraak nog geen eenduidig antwoord is gegeven op de vraag op welke wijze schadevergoedingsverzoeken (ten aanzien van de hoogte van het bedrag) beoordeeld dienen te worden, en er dus geen landelijke uniformiteit daarover is ontstaan, gaat de klachtencommissie uit van de open norm van artikel 10:11 lid 4 van de Wvvgz waarbij de schadevergoeding “naar billijkheid” dient te worden vastgesteld.

De klachtencommissie acht een schadevergoeding van € 50,- passend, gezien de aard van de normschending.

4 BESLISSING DOOR DE KLACHTENCOMMISSIE

De klachtencommissie:

Kent klager een schadevergoeding toe van € 50,-.

Wijst af het meer of anders verzochte.

Bepaalt dat de instelling voornoemd bedrag binnen 6 weken na dagtekening van de uitspraak overmaakt op de bankrekening van klager.

Aldus gedaan op 1 december 2021, verzonden op 8 december 2021

Vastgesteld door de volgende commissie:

mr. Ph. Burgers (voorzitter), mr. M. Broek (lid-jurist), J.F. Hammink (lid-psychiater) (leden).

Namens deze;

mr. Ph. Burgers,
voorzitter

Beroep

De Wvggz geeft betrokkene (klager), diens vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene de mogelijkheid om binnen 6 weken na de EERDERE uitspraak van de commissie VAN 28 JULI 2021 een schriftelijk en gemotiveerd verzoekschrift in te dienen bij de rechter van rechtbank Noord-Holland, gelegen aan de Kruseman van Eltenweg 2, 1817 BC Alkmaar.

Deze uitspraak wordt toegezonden aan:

A., betrokkene/cliënt

F., PVP

G., advocaat

H., Geneesheer-directeur

GGZ Noord-Holland-Noord, zorgaanbieder